

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in formal attire. The woman is wearing a white, backless dress with intricate detailing on the bodice and a long, flowing skirt. She is looking back over her shoulder at the man. The man is wearing a white shirt, a black vest, and dark trousers. He is looking at the woman with a slight smile. They are standing in a room with a bed and pillows in the background.

Louise Fullerová
Pomsta
před oltářem

LOUISE FULLEROVÁ

POMSTA
PŘED OLTÁŘEM

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

dvě z knížek, které si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, pracují s podobnou myšlenkou. Hlavní hrdina se z nějakého (nesmyslného) důvodu za něco chce hlavní hrdince pomstít. A pomstu plánuje deset let. Dokážete si to představit?

DESET LET!!!

Napadlo mě podívat se, co jsem Vám psal v tomhle dopise před deseti roky. Dopis vyšel v knihách pojmenovaných například Růže z Marwanu, Svedena na Capri, Osudná jachta, Únos z Maroka či V římském muzeu. Vzpomenete si ještě, o čem tak ty knihy mohly být? Musím se přiznat, že i já mám problém si to vybavit.

Děti hlavních hrdinů těch příběhů jsou na druhém stupni základní školy a některé už možná pomalu nastupují na střední... A celou tu dobu hrdinové jiných příběhů plánují pomstu!

Pomsta mně vždycky přišla jako taková podivná věc. A deset let plánovaná pomsta... vždyť to je šílenství! Oč se ti lidé připravili?!

Naštěstí, a to Vám prozradit můžu, nakonec všechno dobře dopadne a láska zvítězí.

Těch deset let jim ale nikdo nevrátí!

S láskou

Váš Harlequin

Louise Fullerová

**POMSTA
PŘED OLTÁŘEM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Revenge at the Altar

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Louise Fuller

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5339-0 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5340-6 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5341-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Podvozek soukromého letadla dosedl na ranvej a Margot Duvernayová zvedla hlavu od počítače. Vyhlédla z okénka svého letounu. Coby generální ředitelka legendárního vinařství Duvernay věděla, co je to tvrdá práce. Poledních pět let pro ni bylo zvlášť vyčerpávajících – emočně i finančně. Rozlučka se svobodou její kamarádky Gisele, která se konala v Monte Carlu, tak pro Margot představovala poprvé po mnoha měsících první možnost, jak si odpočinout.

Osobní volno jí však zkrátila nečekaná zpráva od jejího otce Emila.

Odhodlaným krokem vystoupila z letadla a došla k čekající klimatizované limuzíně. Vytáhla si mobilní telefon a odpověděla na otcovu zprávu.

Pohodlně se opřela a vychutnávala si klidnou jízdu až k sídlu firmy. S hrdostí se zahleděla na překrásnou, více než dvě stě padesát let starou budovu s mansardovou střechou, v níž sídlilo ředitelství rodinného vinařství. Na té budově milovala úplně všechno – chladný interiér, historické dřevěné obložení zasedacích místností i symetrickou fasádu. Pro ni ta budova představovala víc než jen hromadu cihel a omítky. Bylo to dědictví – a také břemeno.

Stejně jako pozice generální ředitelky.

Margot pomalu vydechla.

Během dospívání si nedovedla ani představit, že by někdy dostala rodinnou firmu Duvernayových pod svá křídla. Nikdy si takovou moc ani zodpovědnost nepřála. Chtěla po promoci nastoupit do nově zřízeného ekologického oddělení společnosti.

Její starší bratr Yves však nečekaně zemřel při nehodě na lyžích a vést rodinnou firmu tak připadlo na Margot. Její mladší bratr Louis měl v té době pouhých šestnáct let a byl příliš mladý na to, aby se role generálního ředitele zhostil. Ta pozice proto připadla Margot.

V jasně ozářené vstupní hale, již tak dobře znala, se jí zmocnil klid. Sotva nastoupila do výtahu, v ruce jí zavibroval telefon. Zaváhala. Shlédla na displej a roztřeseně se nadechla. Srdce se jí rozbušilo směsicí naděje a úlevy.

Díkybohu! Konečně volal otec.

„Zrovna jsem ti chtěla volat,“ pověděla mu, když hovor přijala.

„Opravdu? Myslel jsem, že ještě pořád trucuješ.“

Margot zatnula zuby a potlačila příval podráždění. Její otec uměl být občas skutečně bezohledný. Když jí neodpovídal na zprávy, začala panikařit. Bála se, že se možná rozmyslel. Teď už jí bylo jasné, že si jen hrál na nedostupného.

V hlasu mu slyšela nadšení, neměla však na jeho hloupé hry náladu. Záleželo jí jen na tom, že očividně říkal pravdu. Konečně chtěl prodat svůj podíl.

Srdce se jí rozbušilo ještě rychleji.

Načasování nemohlo být lepší. Pokud odkoupí otcův podíl, pro banku to bude jasný vzkaz, že je na tom firma už mnohem lépe.

„Ach, *papá*.“ Její otec se občas dokázal chovat dětinsky, dnes mu však byla ochotná ve všem vyhovět,

proto potlačila podráždění a klidným hlasem mu pověděla: „Opravdu jsem se tě snažila sehnat. Snad tucetkrát jsem ti volala.“

V duchu si vybavila otcův vzkaz, který jí poslal před několika hodinami. Zmínil se, že musí odletět do Remeše. Pohlédla na hodinky. Určitě už dorazil do města.

V ústech jí náhle vyschlo. „Kde jsi? Můžu za tebou přijet, nebo pro tebe poslat auto.“

Zrychlil se jí tep. Nemohla tomu uvěřit. Konečně se to stane skutečností. Na tento okamžik čekala skoro celý život.

Od chvíle, kdy převzala vládu nad rodinným podnikem, chtěla tyto „ztracené“ podíly, jak o nich mluvil její dědeček, odkoupit. Nejen že by tím pak byla firma Duvernay opět kompletní, také by tím uzavřela celou tu složitou aféru s manželstvím svých rodičů a dopady, které měla matčina tragická smrt.

Zrychlil se jí dech.

Její otec a dědeček spolu nikdy nevycházel. Emile měl sice vzhled filmové hvězdy, ale pro její rodinu byl pouhým trenérem koní – tím, že svedl devatenáctiletou dceru zámožných rodičů, si její konzervativní rodinu rozhodně nenaklonil. Dílo zkázy dokonala skutečnost, že se rozhodl žít ze svěreneckého fondu své ženy Colette.

Když po její smrti odmítl předat její podíly svým dětem, jejich už tak složitý vztah skončil na mrtvém bodě.

Emile tvrdil, že tím chrání sám sebe. Její prarodiče v tom však viděli jen pomstu. Tak jako tak se fakta nedala popřít. Její otec vyhrožoval, že pokud se k těm podílům nedostane, odveze dceru i její bratry do Švýcarska. Dědeček tak přistoupil na jeho

požadavky, měl však dvě podmínky: Svěří opatrovnictví dětí prarodičům a děti si nechají jméno matky.

Margot se zachvěla. Kdysi věřila, že zármutek obě znesvářené strany její rodiny sblíží. Stal se však pravý opak. Mezi Emilem a jeho tchánem stále vládla zlá krev a při každé příležitosti se snažili tomu druhému uškodit.

Možná se to konečně změní.

Při té představě jí poskočilo srdce.

Bylo by báječné, kdyby se tak stalo ještě před Louisovou blížící se svatbou. Ze všeho nejdřív však musí otce přinutit k prodeji...

„*Papá?*“ Snažila se znít nenučeně. „Kde by ses chtěl sejít?“

„*Proto volám –*“

Hlas se mu změnil. Zněl nejistě – skoro vzdorovitě. Zarazila se. Než se nad tím však stihla zamyslet, její otec opět promluvil.

„*Snažil jsem se, proto mi to nemůžeš dávat za vinu. Teď ne, chérie, dej to tamhle. Čekal jsem, jak nejdéle to šlo.*“

Margot v pozadí uslyšela nesrozumitelný ženský hlas a zamračila se. Ani teď jí otec nedokázal věnovat plnou pozornost. Stiskla rty. Nepochybně už teď slavil blížící se prodej svých podílů.

A pak jí ztuhla krev v žilách. Bezděčně sevřela telefon ještě pevněji, když si uvědomila, co to právě řekl. „Co ti nemám dávat za vinu?“

„*Čekal jsem co nejdéle, poussin, ale takovou nabídku jsem nemohl odmítnout –*“

Zostrážitel. To, že ji oslovil dětskou přezdívkou, a ještě tak pochlebovačným tónem, ji zneklidnělo. Její otec jí říkal *poussin* – kuřátko – jen pokud něco chtěl, nebo žádal o odpuštění.

„Jakou nabídku?“ zeptala se pomalu.

Dveře výtahu se otevřely a Margot vyšla do atria s proskleným stropem. Přímo před sebou spatřila osobní asistentku, která stála před dveřmi její kanceláře. Srdce jí vynechalo úder.

„Co jsi udělal, *papá*?“

„*To, co jsem měl udělat už dávno,*“ ohradil se. „*Proto doufám, že kolem toho nenaděláš moc po-
vyku, Margot. Sama jsi mi celé roky říkala, ať svoje
podíly prodám. A teď jsem to udělal. A musím říct,
že jsem je prodal za opravdu hodně slušnou cenu.*“

Jako by jí v hlavě vybuchla bomba. V uších jí bu-
rácela krev a podlaha se jí pod nohama zakolébala.

„Slíbil jsi, že pokud budeš chtít prodat svoje po-
díly, přijdeš nejdřív za mnou.“ Margot se zmocnila
panika, šířila se jí po páteři jako požár.

„*A to jsem taky udělal.*“ V pozadí se ozval výbuch
smíchu. „*Tys to ale nezvedala.*“

„Nemohla jsem. Byla jsem na masáži.“ Vydechla.
„Vyřešíme to, *papá*. Hlavně nic nepodepisuj, ano?
Zůstaň, kde jsi, a já za tebou přijedu.“

„*Teď už je pozdě. Smlouvu jsem podepsal dnes
ráno,*“ přiznal. „*Teď už nemá cenu, abys se mnou co-
koli probírala – obrať se na něj. Měl by tam už být.*“

„Kdo?“ vyhrkla, avšak podle vše vypovídajícího
cinkání ledu o stěny sklenky pochopila, že ji otec už
neposlouchá.

Uslyšela cvaknutí zapalovače a pomalý výdech
dýmu.

„*Asi proto chtěl mít tu smlouvu vyřešenou hned
ráno. Chtěl co nejdřív vyrazit do Epernay... Prohléd-
nout si ředitelství.*“

Margot se omráčeně rozhlédla po parketové pod-
laze v barvě medu. Nebylo divu, že se její zaměstnanci

tváří tak zmateně. Očividně dorazil nový akcionář vinařství Duvernay. Kdo to asi je – a co jim pověděl?

Tep se jí s každým dalším krokem zrychloval. Už tak se firmou šířily všemožné zvěsti – a co si pomyslí banka, až uslyší, že se Emile náhle rozhodl prodat svoje podíly?

V duchu se proklela za to, že si jeho vzkaz nepřčetla dřív – a že se její otec rozhodl zachovat tak sobecky.

„*Bude to dobré,*“ ujistil ji Emile zvesela. „*Jsi rozumná a prakticky založená žena, poussin.*“

Dovedla si představit, jak se její otec jen při představě takových vlastností otrásá odporem.

„*Promluv si s ním. Možná ho přemluvíš, aby ti ty podíly odprodal.*“

Margot by se nejradši rozkřičela a zaplavila svého otce přívalem urážek, jež ji pálily v krku. Taková však nebyla. Manželství jejích rodičů si v ničem nezadalo s mýdlovými operami. Celý život sledovala, jak se k sobě chovají, a to ji vyléčilo z jakékoli touhy tropit scény.

„*Ačkoli o tom sám docela pochybuju...*“ Její otec znovu vydechl. Představila si ho, jak lhostejně pokuřuje cigaretu a je mu jedno, že právě zadupal její sny o sjednocení vinařství Duvernayových do prachu.

„*Podle mě si je chce nechat. Ale po pravdě myslím, že jsem ti právě prokázal velkou laskavost. Je to koneckonců muž okamžiku, ne?*“

Muž okamžiku.

Margot se zamračila. Hlavou se jí honily stovky různých myšlenek. Četla ten titulek. Ne článek, protože by ji to příliš bolelo. Minulý měsíc, zatímco se procházela centrem Paříže, spatřila v novinovém stánku obálku časopisu. Titulek článku doprovázela

fotografie muže, jenž svýma jedinečnými očima – jedním zeleným, jedním modrým – hleděl na Champs-Élysees, jako by mu patřila.

„Muž okamžiku?“ zašeptala omráčeně.

„*Ano. Max Montigny. Prý dokáže proměnit vodu ve víno. Všichni ti zkostnatělí vinaři budou mít co dělat, aby mu stačili. Hned tam budu,*“ promluvil opět na někoho ve své společnosti.

Margot se snažila promluvit, dech se jí však zadrhl v hrdle.

„*Papá –,*“ zašeptala, bylo však pozdě. Nevnímal ji.

„*Co kdybys mi zavolala později? Tedy, ne možná později, ale až budeš chtít. Mám tě rád. Už musím jít.*“

Zavěsil.

Otupěle zírala na telefon.

Max Montigny.

Od chvíle, kdy ho viděla naposledy, uplynulo deset let. Deset let, kdy se snažila předstírat, že jejich vztah, jeho lži a její zlomené srdce se nikdy nestaly. A věřila, že v tomhle směru odvedla dobrou práci.

Bylo dobře, že celý jejich příběh znal jen Yves. Všichni ostatní viděli v Maxovi pouze důvěryhodného zaměstnance a později i blízkého rodinného přítele.

Pro ni představoval ztělesnění všech jejích snů. S tmavými vlasy, obličejem tak dokonalým, jako by ho někdo vytesal z mramoru, a štíhlým svalnatým tělem sálajícím energií připomínal hvězdu, jež probouzela všechny její smysly, sotva se ocitla v jeho blízkosti.

Pro něj však byla Margot vždy neviditelná. Ne, ne přímo neviditelná. *Všímal* si jí, avšak jen bratrsky – občas se na ni usmál, když přišel na rodinnou večeři, nebo jí sem tam v dešti nabídl, že ji zaveze do města.

A pak jednoho dne, místo aby se díval skrz ni jako předtím, se zahleděl *na* ni.

Při vzpomínce na ten okamžik, na svou bezmoc odolat jeho pohledu, jí tváře znovu zahořely, jako by se ocitly v jednom ohni.

Uchvátil ji, ohromil a očaroval. Bez váhání by ho následovala do temnoty a dalo by se říct, že přesně tohle také udělala – vrhla se mu do náruče i postele a ochotně, nedočkavě se mu vzdala.

Od té doby byl pro ni vším. Jejím mužem okamžiku. Jejím až navěky.

A pak jí jednoho dne zlomil srdce a bez výčitek ji opustil.

Bolest, již po sobě zanechal, se téměř nedala snést. Celé následující dny strávila v posteli. Předstírala, že je nemocná, choulila se pod příkrývkou, hrud' se jí svírala zármutkem a hrdlo slzami, jež si nedovolila prolít ze strachu, že by si toho snad dědeček všiml.

Ani teď však nebyla na slzy vhodná chvíle. Polkla zoufalství a pozdravila osobní asistentku. Doufala, že si přitom dokázala zachovat obvyklý klid.

„Dobré ráno, Simone.“

„Dobré ráno, *madame*.“ Simone zaváhala. Tváře jí zčervenaly. „Omlouvám se, nevěděla jsem, že dnes přijdete. Ale pan Montigny, říkal, že ho očekáváte.“

Margot s úsměvem přikývla. Tak to přece jenom byla pravda. Max přijel.

„Snad to nevadí...“ Osobní asistentka se odmlčela. Simone, za normálních okolností vždy vyrovnaná, teď působila roztřeseně a nervózně. Nebylo pochyb, že si od toho povrchního Montignyho vyslechla své.

„Vůbec ne, Simone. Je to v naprostém pořádku. A omlouvám se – měla jsem vás varovat předem. Je v mé kanceláři?“

Bodl ji osten vzteku. Max se jí vrátil do života sotva před několika minutami a už kvůli němu zalhala.

Simone zavrtěla hlavou a úlevou vydechla. „Ne. Zmínil se, že by chtěl vidět zasedací místnost. Říkala jsem si, že by to neměl být problém...“

Margot se nepřestávala usmívat a přikývla. „Není to žádný problém. Zajdu za ním a osobně ho tu provedu.“

Přímo ke dveřím, z kterých ho vyhodím, pomyslela si zlomyslně.

Otočila se na patě a vydala se k zasedací místnosti. Kéž by odtud mohla odejít. K čemu by to však bylo? Max Montigny si nepřišel jen tak popovídat. Ani neexistuje žádná šance, že by zas zmizel z povrchu zemského. Ať se jí to líbilo, nebo ne, jediný způsob, jak z něj opět udělat jen dávnou vzpomínku, bylo postavit se mu.

Proto zvedla hlavu, vzala za kliku a vstoupila do zasedací místnosti.

Okamžitě ho spatřila, a ačkoli předpokládala, že *něco* ucítí, nic ji nemohlo připravit na vlnu zoufalství a lítosti, jež ji zaplavila.

Ode dne, kdy ji opustil, uplynulo už deset let. Říká se, že čas vše zahojí, tak proč se náhle celá rozechvěla? Proč jí bylo zničehonic tak těžko u srdce?

Seděl zády k ní na jednom z pohodlných kožených křesel, jež byla rozmístěna kolem dlouhého oválného stolu. Působil uvolněně, jako by sem přišel jen obdivovat výhled z okna.

Srdce jí bušilo, nohy a ruce jako by jí však přestaly fungovat. Při pohledu na jeho temeno, na husté tmavé vlasy, v nichž ho tak ráda kdysi vískala, jí blesklo hlavou, že se jí možná co nevidět udělá zle.

Jak je možné, že to došlo až sem? pomyslela si

ustaraně. To však nebyla ta správná otázka. Potřebovala by spíš znát odpověď na otázku, jak ho dostat z téhle zasedačky i ze svého života.

Vydechla a zavřela dveře. Pomalu se v křesle otočil čelem k ní. Mlčky na něj hleděla. Tohle byl muž, který jí nejen zlomil srdce, ale zadupal do země její hrdost i romantické ideály. Kdysi ho milovala. A pak začala nenávidět.

Akorát že její city nebyly tak jednoduché – nebo možná jen zapomněla, jak snadno ji Max dokázal vyvést z rovnováhy. Cítila v nitru horkost a moc dobře věděla, že to v ní nehoří spalující nenávisť, ale touha.

V ústech jí vyschlo a srdce jí bušilo tak rychle a tak hlasitě, až jí to v uších znělo jako víření bubnů. Ostře se nadechla.

Při pohledu do jeho očí – do těch nádherných dvoubarevných očí – spatřila na pozadí modré a zelené samu sebe, už dávno ne devatenáctiletou, ale přesto oslňující a úchvatnou.

Před lety byl pohledný, ženy se za ním otáčely, a totéž jistě platilo i dnes, kdy měnil hrozny ve víno a víno v zisk. Jeho rovná, aristokratická brada a vysoko posazené lícní kosti tehdy jen naznačovaly, jak dech beroucí muž se z něj časem stane, a ten příslib se rozhodně víc než naplnil. Zachvěla se. Moc dobře věděla, jak mocné tělo se skrývá pod tím na míru šitým oblekem.

Dech se jí zadrhl v hrudi. Bála se, že by její obličej mohl prozrazovat, na co myslí, proto rychle zahнала myšlenky na nahého Maxe a přinutila se mu zadívat do očí.

Usmál se. „Margot... Už je to dlouho.“

Jeho hlas se ani trochu nezměnil – stejně jako jeho oči. Zněl tak hebece a sexy, že i ta nejhloupější slova by z jeho úst zněla stejně svěže jako horský pramen.